

Sygn. akt III AUa 866/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Lublinie

sprawy J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 sierpnia 2018 r. sygn. akt VIII U 1484/18

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 866 /18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 18 lutego 1983 r.) odmówił J. O. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na to, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu wykonywania takiej pracy.

Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) P. od dnia 1 września 1973 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku. W świadectwie z dnia 26 lutego 2003 roku podano charakter

pracy „prace przy toczeniu i frezowaniu odkuwek” oraz stanowisko „tokarz-frezier”, natomiast w przywołanym w świadectwie zarządzeniu nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku w wykazie części B dział III poz. 14 podano r „obsługa pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek, obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręczna obróbka na gorąco oraz regeneracja oprzyrządowania kuźniczego i w pkt 1 stanowisko „frezier odkuwek”.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca J. O. wskazał, że przepracował 29 lat przy „frezowaniu odkuwek” i była to praca w warunkach szczególnych. W związku z tym domagał się zmiany decyzji i przyznania mu prawa do świadczenia emerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. O. prawo do emerytury od dnia (...) oraz zasądził od ZUS w L. na rzecz J. O. kwotę 180 zł tytułem kosztów procesu .

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

J. O. urodzony w dniu (...), w dniu 27 marca 2018 roku złożył wniosek o emeryturę, dołączając świadectwo z dnia 26 lutego 2003 roku wystawione przez (...) Spółkę z o.o. w P.. Z dokumentu tego wynikało, że skarżący w okresie od dnia 1 września 1973 roku do dnia 26 lutego 2003 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy toczeniu i frezowaniu odkuwek na stanowisku tokarz-frezier, które to stanowisko jest wymienione w wykazie część B, dziale III, poz. 14 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

J. O. w okresie od dnia 1 września 1973 roku do dnia 19 czerwca 1976 roku był uczniem (...) Szkoły Zawodowej (...) Państwowego Ośrodka (...) w P.. Pracę w Państwowym Ośrodku (...) w P. w pełnym wymiarze czasu pracy rozpoczął w dniu 5 lipca 1976 roku. Został wówczas zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku tokarza.

Państwowy Ośrodek (...) w P. zajmował się przede wszystkim produkcją części zamiennych do ciągników. Wnioskodawca pracował w dziale produkcji, gdzie frezował odkuwki – kawałki żelaza, z którego trzeba było uzyskać czop do koła ciągnika. Przy frezarce znajdowała się paleta z odkuwkami, wnioskodawca musiał odkuwki zamocować na frezarce, uruchomić ją przefrezować odkuwki po czym zdjąć z przyrządu i odłożyć. Frezarka stała na podłodze. Odkuwka ważyła około 4-5 kg (były dwa rodzaje odkuwek) i takich odkuwek na zmianie pracownik miał do frezowania około 400 sztuk. Wnioskodawca pracował w ubraniu roboczym, które musiało być uszyte z grubego materiału, żeby się nie przepaliło, gdyż przy frezowaniu leciały gorące wióry (temperatura przy maszynie była wysoka, gdyż metal przy frezowaniu nagrzewał się). Wnioskodawca miał też na sobie przy wykonywaniu tych obowiązków przyłbicę na głowę lub maskę, ochraniacze słuchu i rękawice skórzane. Pracę wykonywał na hali, praca była 3 zmianowa. Pracował na każdej zmianie. Każda zmiana trwała 8 godzin. Na tej hali był duży hałas, opiłki leciały wszędzie i parzyły. Czopy odkuwki były pokryte farbą, przy frezowaniu wydziałał się nieprzyjemny dym, gdyż farba spalała się. Wnioskodawca wykonywał tylko tę pracę. Innych prac nie wykonywał. Jego przełożonymi byli mistrz zmianowy i kierownik. W razie awarii frezarki był przenoszony na inną, gdzie wykonywał takie same obowiązki. Otrzymywał dodatek szkodliwy, zupy regeneracyjne i mleko. H. P. i K. S. pracowali na takich samych, jak wnioskodawca stanowiskach i wykonywali takie same obowiązki. Ich stanowiska pracy były na tej samej hali co wnioskodawcy. Pracowali oni około 10-15 metrów od wnioskodawcy. W okresie od dnia (...) do dnia (...) wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Do pracy, po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, powrócił 3 listopada 1982 roku. Wykonywał wówczas taką samą pracę, jak w okresie przed powołaniem go do zasadniczej służby wojskowej. Opisane powyżej obowiązki wykonywał stale do końca grudnia 1998 roku. W okresie zatrudnienia wnioskodawca nie korzystał z urlopu bezpłatnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach ZUS i w aktach sprawy, w tym przede wszystkim w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w (...) w P. oraz w oparciu o zeznania wnioskodawcy J. O. przesłuchanego w charakterze strony, a także zeznania świadków K. S. i H. P.

W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy oraz świadków zasługują na wiarę. Sąd zaznaczył, że K. S. i H. P. mają przyznane prawa do wcześniejszych emerytur.

Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl przepisu art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), które ma zastosowanie na podstawie art. 32 ust. 4 cyt. ustawy wynika, że pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki : osiągnął wiek emerytalny 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 5 lipca 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku czyli przez okres 22 lata 5 miesięcy i 27 dni zajmował się stale i wyłącznie frezowaniem odkuwek. Choć w umowie o pracę i innych dokumentach wystawianych przez pracodawcę, zajmowane przez niego stanowisko pracy było nazywane „tokarz”, to jednak faktycznie wnioskodawca zajmował się toczeniem – frezowaniem odkuwek, czemu pracodawca dał wyraz w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 26 lutego 2003 roku. Według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była to praca określona w wykazie A, w dziale III „w hutnictwie i przemyśle metalowym”, pozycja 14: obsługa pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręczna obróbka na gorąco oraz regeneracja oprzyrządowania kuźniczego oraz pozycja 23 – wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów. Ponadto, praca wykonywana przez wnioskodawcę na stanowisku frezer odkuwek jest wymieniona w wykazie część B, dziale III „w hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 14 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1(2) do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (Dz.U. MRLiGŻ z 1988 roku, Nr 2 poz. 4-5).

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala zatem na przyjęcie, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Powyższy okres wynosi – jak już powyżej wskazano - 22 lata 5 miesięcy i 27 dni. Wnioskodawca spełnia przy tym pozostałe przesłanki uprawniające go do wystąpienia o wcześniejszą emeryturę, tj. skończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku ma ponad 25-letni okres ubezpieczeniowy i nie jest członkiem OFE.

Sąd podkreślił, że w judykaturze Sądu Najwyższego za utrwalone jest stanowisko, że okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zalicza się do stażu wymaganego do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia.

Wnioskodawca zasadniczą służbę wojskową odbywał w okresie od (...) do (...), a po zakończeniu służby wojskowej zatrudnienie podjął w dniu 3 listopada 1982 roku. Zarówno przed powołaniem go do pełnienia zasadniczej służby wojskowej, jak i po zakończeniu służby wojskowej pracował faktycznie jako frezer odkuwek, a zatem świadczył pracę w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, J. O. spełnił wszystkie przesłanki z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wobec tego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, ustalając wnioskodawcy prawo do emerytury od daty ukończenia przez wnioskodawcę 60 lat tj. od dnia (...).

Orzeczenie o zwrocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 180 zł ustalono na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radcowskie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm).

Z tych względów Sąd, w oparciu o wymienione przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał :

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 i art 32 ust 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych/ t. j. Dz. U. z 2015, poz. 748 ze zm. w związku z paragrafem 2 ust. 1 i 4 ust 1 pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm./,

- naruszenie prawa procesowego poprzez przekroczenie wyrażonej w art. 233 par. 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych, przez okres wynoszący 15 lat

Skarżący wnosił o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania,

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna, a jej uwzględnienie skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Przypomnieć należy, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, Lex nr 950426). Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), które ma zastosowanie na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W załączniku do rozporządzenia zawarty jest kompletny wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. A zatem, dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 z późn. zm.) - w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia.

Trafnie zarzuca skarżący, że praca wnioskodawcy w Państwowym Ośrodku (...) w P. w okresie od 1 września 1973 roku do 31 grudnia 1998 nie odpowiada pracy ujętej w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym praca wnioskodawcy na oddziale produkcji polegała na obrabianiu - frezowaniu odkuwek metali – kawałków żelaza, z którego powstawał czop do koła ciągnika. Wnioskodawca zamocowywał pobrane z palety odkuwki na frezarce, i po jej uruchomieniu frezował odkuwki po czym zdejmował z przyrządu i odkładał.

Praca ta nie była wykonywana przy użyciu zewnętrznego źródła uzyskiwania ciepła (temperatura przy maszynie mogła być wysoka, ale z uwagi na to, że metal przy frezowaniu nagrzewał się), a zatem nie miała nic wspólnego z obsługą pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręczną obróbką na gorąco czy regeneracją oprzyrządowania kuźniczego, wymienionej pod pozycją 14 w dziale III wykazu A rozporządzenia, mimo że stanowisko frezera odkuwek zostało ujęte w punkcie 1 pod pozycją 14 wykazu stanowisk pracy, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. z 1985 r. Nr 1-3 poz. 1).

Wykazy resortowe, mające za zadanie uszczegółowienie wykazu prac zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów, muszą być dostosowane do treści załącznika do wymienionego rozporządzenia. Mają charakter porządkujący, ale nie stanowią aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, a więc ich treść nie jest wiążąca przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Gdy wymienione w nich stanowiska nie odpowiadają wykazowi prac ujętemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, niepubl.).

Przy bezspornych ustaleniach faktycznych, nie można też zaakceptować poglądu Sądu I instancji, że ubezpieczony pracując jako frezer, czy też frezer - tokarz wykonywał prace w warunkach szczególnych opisane jako oczyszczanie i wykańczanie odlewów.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) w załączniku A, w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym), w części dotyczącej "Odlewania staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur" pod pozycją 23 wymieniło "Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów".

W opracowaniach fachowych dotyczących procesów odlewania (por. Wydawnictwo – Naukowo Techniczne Wa-wa – M. Pietrzyk, S. Waszkiewicz, M. Kaczorowski, A. Jopkiewicz - Odlewnictwo, Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów) oraz A. T., "Wybrane zagadnienia z odlewnictwa", K., Wydawnictwo Politechniki wskazuje się min., że odlewanie oznacza wytwarzanie przedmiotów przez wypełnianie form ciekłym metalem. Odlewanie przeprowadza się w ściśle określonej temperaturze, która zależy od rodzaju odlewanej tworzywa, materiału i temperatury formy, masy i kształtu odlewu, a także technologii odlewania. Wybijanie odlewów to usuwanie zakrzepniętych odlewów z form, jak też oddzielenie resztek masy od odlewu. Podstawowymi urządzeniami do wybijania odlewów z form są kraty wstrząsowe i kraty vibracyjne. Po wybiciu odlewu z formy przenosi się go do oczyszczalni, gdzie oddziela się od odlewu wlewy, nadlewy, przelewy, zalewki oraz usuwa rdzenie i przypaloną masę formierską i rdzeniową. Oczyszczanie i obróbka wykańczająca odlewów obejmuje zespół operacji po wybiciu odlewów z form. Oczyszczanie

powierzchni odlewów może odbywać się metodami: ścierną, strumieniowo-pneumatyczną, strumieniowo-wodną, rzutową, chemiczną i elektrochemiczną.

Nie było w sprawie sporne, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w odlewni żeliwa. Wytworzone elementy żeliwne były przywożone z odlewni, a dopiero w dalszej kolejności - już, jako półprodukty - trafiały do ubezpieczonego, który poddawał je frezowaniu, - wytwarzał z nich czopy do ciągnika uzyskując produkt finalny. Wnioskodawca obsługiwał frezarkę na której ostatecznie wykańczał odlewy i przekształcał je w gotowy produkt.

Ubezpieczony nie zajmował się zatem wybijaniem, oczyszczaniem oraz wykańczaniem odlewów żeliwa, bowiem obrabiał już produkt będący wstępnie oczyszczonym, obrobionym przedmiotem z żeliwa. Przy wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy nie występowały warunki pracy (środowisko pracy), właściwe dla odlewni, gdzie łącznie występuje wysoka temperatura, hałas, zapylenie oraz immisja gazów.

Tym samym praca ubezpieczonego w spornym okresie nie mogła zostać zakwalifikowana, jako wykonywana w szczególnych warunkach w rozumieniu ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń podkreślał, że nawet wtedy, gdy pracodawca uznał pracę na danym stanowisku za pracę w szczególnych warunkach, to dany pracownik może nie otrzymać emerytury w wieku obniżonym, jeżeli praca ta nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wymienionym wykazie takich prac (§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze - Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Jak już wskazano decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego ma zatem możliwość zakwalifikowania jej pod którąś z pozycji zamieszczonych wykazie będącym załącznikiem do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Tymczasem w przypadku wnioskodawcy powodem uznania przez Sąd pierwszej instancji jego zatrudnienia w spornym okresie za pracę w szczególnych warunkach był fakt pracy w wydziałach, gdzie panował duży hałas, niesprzyjające warunki oraz to że jego współpracownicy w poprzednich latach otrzymali prawo do wcześniejszych emerytur.

Mając powyższe na względzie apelacja trafnie zarzuca, iż dokonując niewłaściwej kwalifikacji wykonywanej przez wnioskodawczynię pracy w spornych okresach, Sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa materialnego - . rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i załącznika do tego rozporządzenia, a w konsekwencji naruszył także art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odsyłający do rozporządzenia przy ustalaniu szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury z obniżonego wieku, o jakim stanowi ust. 1 tego artykułu. W ramach spornych okresów zatrudnienia wnioskodawca nie świadczył bowiem pracy w szczególnych warunkach na stanowiskach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia.

W konsekwencji stwierdzić należy, że nie przysługuje emerytura w trybie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. To zaś skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 orzekł jak w sentencji.